

LENİNİST

STRATEJİ

VE

TAKTİKLER

TÜRKİYE SOSYAL TARİH ARAŞTIRMA VAKFI

I. BÖLÜM

İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ YÖNETME BİLİMİ OLARAK LENİNİST STRATEJİ VE TAKTİKLER

Dünyanın komünizme dönüşümünü anlatan Marksist-Leninist öğretinin önemli bir bölümünü, Leninist strateji ve taktikler oluşturur.

Bu strateji ve taktikler, dünya işçi sınıfı ve komünist hareketin edindiği deneyimlerin özümlemesidir ve kurtuluş için yapılan mücadelede, devrimci eylemleri yürütmede Komünist ve İşçi Partilerine yardımcı olurlar.

Devrimci strateji ve taktiklerin görevi; ana hedefleri göstermek, her stratejik aşama için devrimci mücadelenin ana çizgisini ortaya koymak, temel toplumsal güçler arasındaki ilişkileri saptamak, belirli koşulların gerektirdiği en etkin eylem biçimlerini ve yöntemlerini geliştirmek ve devrimci kitleleri zafere ulaşmaları için seferber etmektir. Bunlar yapılmazsa, işçi sınıfı ve bütün emekçi halkın kurtuluş mücadelesini geliştirmeye elverişli koşullardan yararlanılmamış olunur. Komünist partilerin Leninist strateji ve taktikleri çok iyi bilmeleri, onların stratejik amaçlarına daha az kayıplarla ve daha kısa bir tarih süreci içinde ulaşmalarını sağlar.

Bilimsel Komünizmin kurucuları olan Marks ve Engels, kapitalizmin yükseliş döneminde, işçi sınıfının politik iktidar için çok çeşitli mücadele yolları, araçları ve biçimlerini henüz geliştiremediği bir zamanda yaşadılar. O sırada işçi sınıfı sosyalizmi gerçekleştirmek için yaptığı devrimci mücadelede kendisine yol gösterecek politik strateji ve taktikler biliminden yoksundu. Çünkü bu bilimin doğuşu için gerekli deneyimler ve bilgiler henüz edinilmemişti.

Marks ve Engels'in geliştirdiği en önemli stratejik ve taktik ilkelere bazıları şunlardır : İşçi hareketindeki günlük görevlerin sosyalist mücadelenin en son amaçlarına bağlı kalması ; kasintisiz devrim; işçi sınıfının sosyalizm için yaptığı mücadelenin köylü savaşı ile birleşmesi; işçi sınıfının ulusal ve uluslararası birliği; silahlı ayaklanma; küçük burjuvazinin ilerici isteklerinin proleterya tarafından desteklenmesi; devrimci işçi sınıfı ve küçük burjuva partilerinin geçici ittifakı ve proleter taktiklerinde her ülkenin kendisine özgü özelliklerinin dikkate alınması... Bu ilkeler, Leninist strateji ve taktiklerin gelişmesinde başlangıç noktası olmuştur. Marks ve Engels'in ölümünden sonra, dünya işçi sınıfı hareketini bir süre için II. Enternasyonal'in oportünistleri ele geçirdi. Bunlar Marksist strateji ve taktikleri yerine, çeşitli reformcu fikirler koymak için uğraştılar. Bu reformcu fikirler özünde, parlamentarizmin tek mücadele biçimi olarak görülmesi, burjuvazi ile ilkesiz birlik kurulması ve devrimci lafazanlıklarla işçi sınıfının aldatılması biçiminde ortaya çıktı.

Bu yüzyılın başında, tekel-öncesi kapitalizm (pre-monopoly capitalism) emperyalizme dönüşünce, işçi sınıfının mücadele koşulları kökünden değişti. Proleter devrimi artık zorunlu oldu. Devrimci proleteryanın öncülüğündeki emekçi yığınlar demokrasi ve sosyalizm için büyük çapta mücadeleye giriştiler. Marksistler; Marks ve Engels'in koyduğu stratejik ve taktik ilkeleri canlandırmak ve bunları, yeni tarihsel koşulların isteklerini karşılayacak biçimde geliştirmek gibi çok önemli bir görevle karşı karşıya idiler.

Lenin, bütün uluslararası işçi sınıfı hareketinin kazanımlarını ve Bolşevik Partisi'nin, bütün öteki partilerden daha zengin olan tarihsel deneyimlerini topladı ve özetledi. Temel Stratejik ve taktik ilkeleri tek ve tutarlı bir sistem içinde birleştirdi ve işçi sınıfının mücadelesini yönetecek bilimi geliştirdi.

STRATEJİ VE TAKTİKLERİN TEORİK İLKELERİ

Lenin, toplumsal gelişmenin nesnel yasalarını ortaya koydu; işçi sınıfına ve işçi sınıfının partisine, bu yasaları bütün emekçi halkın çıkarları uğruna kullanmasını öğretti. İşçi sınıfı ve partisinin bu yasaları kavramasıyla mücadeleyi nasıl etkin biçimde yönetebileceğini, mücadelenin gelişmesini önceden görerek ve devrimci hareketin son hedefini gözden uzak tutmadan halk yığınlarını nasıl bu hedefe yürütebileceğini gösterdi. Toplumsal gelişmenin nesnel yasalarını bilmeden, mücadelenin stratejik amaçlarını ve taktiklerini doğru olarak çizmek olanaksızdır. Toplumsal gelişmenin nesnel yasalarını bir yana itmek, devrimci eyleme zarar verir; maceracılığa ve partinin kitlelerden kopmasına yol açar. Lenin aynı zamanda, toplumsal gelişmede öznel etkenin önemini küçümseme ve nesnel koşulların önemini büyütme eğilimlerine karşı da kesin tavır aldı. Devrimci işçi sınıfı, kurtuluş mücadelesini yönetebilmek için toplumsal gelişmedeki nesnel koşullar ile öznel etkenler arasındaki ilişkileri iyi anlamak zorundadır.

Leninist strateji ve taktikler, değişmez bir Marksist ilke olan "tarihi yapanlar halk yığınlarıdır" gerçeğini temel alır. Bu strateji ve taktikler, işçi sınıfının devrimci gücüne, köylülüğün ve bütün emekçi yığınların devrimci ruhuna duyulan derin inancı yansıtır ve kişi putlaştırılmasının bütün biçimlerini kesinlikle red eder. Leninist strateji ve taktiklerin başlıca amacı; emekçi halkın yaratıcı ruhunu uyandırmak, halkın devrimci gücünü bütünüyle ortaya çıkarmak, kitleleri kurtuluş mücadelesine sokmak, bu mücadeleyi örgütlemek, mücadelenin çizgisini saptamak, kitleleri yılmayan devrimci ordular haline dönüştürmek ve onları en kısa yoldan, insanın insanı sömürüp ezmesinin bütün biçimlerini yoketme, bilimsel komünizmin ideallerini gerçekleştirme hedefine yönelmektedir.

Marksist-Leninist teori ve onun bütün parçaları -yani felsefe, ekonomi teorisi ve bilimsel komünizm- devrimci proletaryanın strateji ve taktiklerinin sarsılmaz teorik temelini oluşturur. Strateji ve taktiklerin gelişmesinde, Lenin'in sosyalist devrim teorisi ve proletarya enternasyonalizmi görüşleri özel bir önem taşırlar. Leninist strateji ve taktiklerin önemli ilkelerinden bir çoğu, Lenin'in sosyalist devrim teorisinden çıkarılmıştır. Sosyalist devrim teorisinin özü, işçi sınıfının hegemonyası, burjuva-demokratik devriminin sosyalist devrime dönüşmesi ve sosyalizmin tek ülkede zafere ulaşabileceği görüşüdür. Kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfının hegemonyası Leninist strateji ve taktikler içerisinde en önemlisidir. Bu görüş özünde, işçi sınıfının egemenliği teorisinin bir uzantısıdır. Amacı, işçi sınıfının sosyalizm yolundaki mücadelesinin değişik aşamalarında değişik sınıfsal güçleri bu mücadeleye çekmek ve doğru biçimde yönetmek olan Leninist strateji ve taktiklere, bu nedenle, devrimci işçi sınıfının hegemonya görevinin kurtuluş mücadelesinde yerine getirebilme bilimi de denebilir.

Leninizm, devrimci işçi sınıfının burjuvaziyi devirmek için, herşeyden önce kurtuluş mücadelesinde hegemonya sağlaması gerektiğini öğretir. Bu amacı gerçekleştirmek için işçi sınıfı, halk yığınlarına siyasal yöneticilik etmeli, emekçi halkın geniş kesimlerini etkileyebilmeli, mücadelesinde burjuvaziyi nasıl yenebileceğini bilmeli; ayrıca kurtuluş mücadelesinin bütün aşamalarında, ya da yalnız bazı aşamalarında yandaşı olabilecek bütün sınıf ve tabakaları kendi çevresinde toplamak, tek bir devrimci cepheye birleştirmek ve onlara önderlik etmek gibi çok güç bir görevi de yerine getirebilmelidir.

İşçi sınıfının hegemonyası düşüncesine Marksist-Leninist teoride ve devrimci mücadelenin pratiğinde her zaman hayati bir önem verilmiştir. Bu önem, emperyalizm ve insanlığın kapitalizmden sosyalizme geçiş çağında çok daha artmıştır.

Kapitalizmin gelişmesi döneminde Marksistler, işçi sınıfının sosyalizm için burjuvaziye karşı ancak doğru olan yaptığı mücadeleyle toplum içinde egemen güç durumuna gelebileceğine inanmışlardı. Bundan dolayı, Marksistler demokratik eylemleri sürekli bir tutarlılıkla desteklemekle birlikte, bu dönemde işçi sınıfının, burjuva-demokratik devriminde hegemonyayı sağlaması sorununu henüz ortaya atmamışlardı.

Kapitalizmin çöküşü döneminde, işçi sınıfı hegemonyasının alanı büyük ölçüde genişler. Lenin'in de belirttiği gibi bu alan, burjuva-demokratik dev-

rimlerini, ulusal kurtuluş savaşlarını ve bütün demokratik eylemleri kapsayacak boyutlara ulaşır. Lenin, devrimin hem ulusal düzeyde, hem de dünya çapında ilerlemesinde, işçi sınıfı hegemonyasının belirleyici bir güç olduğunu öğretti. İşçi sınıfı hegemonyası stratejik amaçlara başarılı bir biçimde ulaşılmasının en önemli koşulu ve güvencesidir. Lenin'in "İşçi sınıfı hegemonyası" görüşünün, Sovyetler Birliği'nde tam bir tutarlılıkla, önce burjuva-demokratik devriminde, sonra da sosyalist devrimde uygulanışı, bu devrimlerin zafere ulaşmasını sağlamıştır. Kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfının hegemonyaya düşüncesi, Komünist partilerinin strateji ve taktiklerinin özünü oluşturur.

Lenin, kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfının hegemonyasını sağlamanın, sayısız ajanlarıyla hareketin yönetimini ele geçirmeye çalışan ve mücadeleyi zayıflatarak devrime ihanet eden, burjuvaziyle savaşarak başarılacağını tekrar tekrar belirtmiştir. İşçi sınıfı ancak kendi politik, marksist partisini yaratıp, kendiliğinden oluşan kurtuluş hareketini belli bir amaca yönelik, bilinçli bir eyleme dönüştürbildikten sonra, demokrasi ve sosyalizm için yaptığı mücadelede öncülüğü sağlayabilir. Leninizme göre işçi sınıfı hegemonyasının gerçekleştirilmesi proletaryaya partisinin savaş gücüne, örgütlenme düzeyine, birliğine, teorik olgunluğuna, geniş emekçi halk yığınları üzerindeki etkinliğine, işçi sınıfını ittifaklarını başarılı bir biçimde kurmasına ve gerici güçlere karşı yürütülen mücadeleyi yönetmesine bağlıdır.

Lenin'in öğretisine göre, kurtuluş hareketinde hegemonyayı gerçekleştirmek için işçi sınıfı her şeyden önce emekçi köylülerle devrimci bir birlik oluşturmalı, onları burjuvazinin etkisinden kurtarmalı ve köylülerin potansiyel devrimci gücünü sosyalizm için mücadeleye yöneltmelidir. Kapitalizm çağındaki sınıf mücadeleleri tarihi, emekçi köylü kitlelerinin, işçi sınıfının en güvenilir müttefiki olduğunu göstermektedir. İşçi sınıfı ancak köylü kitleleriyle ittifak içinde siyasal üstünlük kazanabilir ve bütün emekçi halkı sosyalizm yoluna çekebilir. Köylülükle sıkı bir bağ kurulmamışsa, işçi sınıfının devrimci eylemleri eninde sonunda yenilgiye uğrar. Bu gerçek, 1848 ve 1871 de Fransız devrimlerinde, 1905-07 birinci Rus devriminde, 1919 Macaristan sosyalist devriminde ve başka devrimci olaylarda ortaya çıkmıştır.

Sovyetler Birliği'nde ve öteki birçok ülkede sosyalist devrimin zafere sonuçlanması, işçi sınıfı önderliğinde işçi-köylü ittifakının, sosyalizm için başarılı bir mücadelenin ana güvencesi ve vazgeçilmez koşulu olduğunu kanıtlamıştır. Köylü yığınlarını yönetmek ve en geniş köylü kesimlerini etkilemek için burjuvaziye ve ajanlarına karşı mücadele, bütün kapitalist ülkeler devrimci işçi sınıfının en önemli stratejik ve taktik görevlerindedir. Lenin, proletaryanın köylülükle ittifakının "Rus devriminin ve bütün gelecek sosyalist devrimlerin" en önemli sorunu olduğunu belirtmiştir. (1)

İşçi sınıfı hegemonyasının yanısıra, Leninist strateji ve taktiklerin temel taşlarından birisi de, Lenin'in birinci Rus devrimi yıllarında formüle ettiği "burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşmesi" teorisidir. Bu teori, devrimci işçi sınıfının, burjuva-demokratik devrim ve sosyalist devrimlerdeki strateji ve taktiklerinin bilimsel dayanağını oluşturur.

Batı Avrupa ülkelerindeki burjuva devrimlerinin, burjuva diktatörlüklerinin kurulmasıyla sonuçlandığı, bilinen bir gerçektir. Çünkü bu devrimlerin yöneticiliğini burjuvazi yapmıştı. Burjuva devrimleri, kapitalizmin yükselme döneminde başarıya ulaştı. Emperyalizm döneminde ise, demokratik dönüşümler için yürütülen mücadelede işçi sınıfının hegemonyası, burjuva-demokratik devrimini sosyalist devrime yaklaştırır. Bu sonuç, emperyalizmle feodalizmin güç birliği ettiği tekelleri kapitalizm döneminde, emperyalizme karşı devrimci mücadele verilmeden feodal kalıntıların temizlenemeyeceği gerçeğinden çıkmaktadır. Bu koşullar altında burjuva-demokratik ve sosyalist devrim aynı zincirin iki halkası, tek bir devrimci kurtuluş hareketinin iki stratejik aşaması olur. Bu kurtuluş hareketi güçlü bir halk devrimi olarak yükselir; bütün sömürücülerin hakkından gelir ve önce işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlüğünü, sonra proletarya diktatörlüğünü kurar. Demokratik ve sosyalist devrimler arasındaki kısa süreyi belirleyen burjuva diktatörlüğü değil, demokratik halk devriminin gelişerek sosyalist devrime dönüşmesidir. Bu gelişme sürecinde proletarya, köylülük ve öteki devrimci güçlerle ittifak halinde, halkın devrimci demokratik diktatörlüğünü uygular.

Lenin'in bu teoriyi formüle ettiği sırada, dünya işçi hareketinde çeşitli oportünist görüşler vardı. Bu oportünistler, başarıya ulaşan demokratik devrimin, o ülkede hızla kapitalizmi geliştireceğini ve bu gelişmenin, ulusun çoğunluğunu işçi sınıfı oluşturunca dek süreceğini savunuyorlardı.

Bu gibi görüşler, burjuva-demokratik devrimi zafere ulaştıktan sonra işçi sınıfını uzun ve pasif bir bekleme dönemine sokuyordu. Lenin, emperyalizm döneminde bir ülkede proletaryanın azınlıkta olmasının, işçi sınıfının zaferini engelleyemeyeceğini gösterdi. Çünkü hem proletaryanın gücü, sayısının azlığına rağmen büyüktü. ve hem de işçi sınıfı sosyalizm için yaptığı devrimci mücadelede kentteki yarı-proleter kitleler ve daha önemlisi yoksul köylüler arasındaki güvenilir müttefikleri ile, ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturuyordu. Aynı zamanda proletarya, sayıca azlığını; gücünü en önemli anlarda ve en önemli yerlerde yoğunlaştırma, devrimin her aşamasında müttefikler bulma, düşmanın gücünü bölebilmeye ve onları teker teker saf-dışı edebilme yeteneğiyle giderecekti.

Lenin'in burjuva-demokratik devrimin sosyalist devrime dönüşmesi teorisi, her üç Rus devriminde de Bolşevik Partisi'nin strateji ve taktiklerinin teorik dayanağı olmuştur. Bu teori, kapitalist dünyanın komünistleri için militan bir klavuzdur. Onların, demokrasi mücadelesini sosyalizm mücadelesiyle doğru olarak birleştirmelerini ve büyük toplumsal dönüşümler için halk kitlelerinin yürüttüğü harekete etkin bir biçimde öncülük etmelerini sağlar.

Lenin'in, sosyalizmin tek ülkede kurulabileceği teorisi, devrimci proletaryaya yeni stratejik yöneticilik ilkeleri kazandırdı.

Derin enternasyonal özelliği olan Leninizm'in strateji ve taktikleri arasında bir başka temel ilke de proleter enternasyonalizmdir. Leninizm, dünyanın devrimci dönüşümünün ancak işçi sınıfının enternasyonal çabalarıyla gerçekleşebileceğini öğretir. Bundan dolayı emperyalist gericiliğin dünya cephesine, devrimci hareketin enternasyonal cephesi ile karşı durulmalıdır. Her ülkedeki kurtuluş hareketleri dünya kurtuluş hareketinin ayrılmaz parçalarıdır; bir ülkedeki devrim ise dünya sosyalist devriminin parçasını oluşturur. Bir ülkede proleter devrimi ya da sosyalizm kuruluşunun, dünya devrimci hareketi ile hiçbir bağlantısı olmadan ortaya çıkabileceğini düşünmek yanlış olur. Lenin, Ekim Sosyalist devrimi ve Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin kurulmasında, Avrupadaki güçlü işçi hareketinin, Batı ve Doğu'daki devrimci bunalımların rolüne değinmiş ve Rusya'nın muzaffer işçi sınıfına kapitalist ülkeler proletaryası ile ezilen halkların kurtuluş hareketinin yaptığı yardımların büyük önemini belirtmiştir.

Sovyetler Birliği de buna karşılık toplumsal ezginin zincirlerini koparan halklara her zaman yardım edegelmiştir.

Kapitalist gelişmenin eşitsiz oluşu nedeniyle, sosyalist devrim için koşulların olgunlaştığı ülkelerde, proletarya öteki ülkeler emekçi halklarının desteği olmaksızın iktidarı ele geçiremez. Soyutlanmış proleter devrimleri olanağı artık kalmamıştır. İşçi sınıfının zaferi, ancak proletarya enternasyonalizmi bayrağı altında mümkündür, bu da Lenin'in belirttiği gibi "herhangi bir ülkedeki proleter mücadelesi çıkarlarının, dünya çapındaki aynı mücadelenin çıkarlarına tabi olmasını" gerektirir. (2)

Kurtuluş mücadelesinin başarısı, ancak çeşitli ülkelerdeki emekçi halkın yakın işbirliği ve karşılıklı desteği ile güvence altına alınabilir. Bundan dolayı, herhangi bir Komünist ya da İşçi Partisi'nin strateji ve taktikleri, kendi ülkesindeki koşulları gözönünde bulundururken, aynı zamanda dünya kurtuluş hareketinin çıkarlarıyla bağdaşmalıdır.

Proletarya enternasyonalizmi, işçi sınıfının uluslararası dayanışması ve komünist hareketin birliği, her ülkedeki devrimci hareketin başarılarının uluslararası durum ve dünya devrimci süreciyle yakından bağıntılı olduğu toplumsal gelişmenin bugünkü aşamasında son derece önemli bir rol oynamaktadır.

Proleter enternasyonalizmi ilkelerine sürekli bir tutarlılıkla bağlı kalınması Komünist Partilerinin doğru strateji ve taktikleri geliştirmesinin anahtarıdır ve toplumun devrimci dönüşümü, barış, demokrasi, sosyalizm ve komünizmin zaferi için emperyalizme karşı mücadelede bu partilerin ana güç kaynaklarından biridir.

DEVİRİMCİ İŞÇİ SINIFININ STRATEJİSİ

Leninist strateji, işçi sınıfı mücadelesinin genel çizgisini, bu mücadelenin ana hedefini ve işçi sınıfının değişik toplumsal güçlere karşı tutumunu belirtir.

Önemli bir stratejik sorun, kitleleri devrimci mücadeleye çekmektir. Lenin'in belirttiği gibi, bu sorunun çözümü, ilk olarak devrimci proleter partisinin işçi sınıfının çoğunluğunu kendi saflarına kazanmasında ve ikinci olarak da, proleter olmayan emekçi kitlelerinin geniş kesimlerini çevresine toplayabilmesinde yatar.

Leninizm, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmaya öncelikle önem verir. Leninizm, her proleter partisinin tarihsel gelişmesinde, yani doğuşundan itibaren ele geçirilmesine dek, kaçınılmaz olarak iki aşamadan geçeceğini öğretir. Birinci aşama, partinin kuruluşu ve işçi sınıfı öncülerinin komünizm safına kazanılmasıdır. İkinci aşama, işçi sınıfı çoğunluğunun ve yoksul köylülüğün partiye kazanılması sürecini kapsar. İkinci aşamada partinin en önemli tarihsel görevi, komünizmi benimsemiş işçi sınıfı öncülerinin bütün güç ve enerjisini işçi sınıfı çoğunluğunu kazanmak için kullanmaktır. Fedakar ve yürekli mücadelelerinde komünistleri izlemeye hazır bir işçi sınıfı çoğunluğunun parti için desteğini sağlamadan, devrimin siyasal kitle ordusunu kurmak ve sosyalizmi zafere ulaştırmak olanaksızdır. "Sol Kanat Komünizmi-Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabında Lenin tüm işçi sınıfının ve geniş kitlelerin parti için doğrudan desteği ya da en azından partiye karşı dostça tarafsızlığı sağlanmadan kesin savaşa başlamanın yalnız budalalık değil, aynı zamanda bir cinayet olduğunu yazar.

Bolşevik Partisi'nin 1917'de burjuvaziye silahlı ayaklanma ile devirmeye, ancak işçi sınıfı çoğunluğunu kazanma görevini yerine getirdikten ve barışçı bir yolun olanaksızlığını gördükten sonra karar verdiği bilinen bir gerçektir. Lenin "Kurucu Meclis İçin Seçimler ve Proletarya Diktatörlüğü" adlı yazısında "Bolşevikler zaferi kazandılar, çünkü herşeyden önce arkalarında en bilinçli ve enerjik, en devrimci ve gerçek öncü kesimiyle proletaryanın büyük çoğunluğu vardı" diye yazar. (3)

İşçi sınıfının birliği, emperyalizme karşı mücadelede en güvenilir ve güçlü silahtır. Leninizm, kapitalizmin ancak işçi sınıfı hareketini bölebildiği için ayakta kaldığını öğretir.

İşçi sınıfı hareketini bölme politikası, burjuvazinin demokrasi ve sosyalizm güçlerine karşı mücadelesinde başlıca taktik araçlarından biridir. İşçi sınıfının hem ulusal, hem de dünya çapındaki birliği, bugün uluslararası işçi hareketi tarihinin öteki bütün dönemlerinden daha büyük bir önem taşımaktadır. İşçi sınıfının birliği olmadan bütün devrimci güçlerin birliği sağlanamaz ve bu birlik olmadıkça, sosyalizm için mücadelede yeni zaferler kazanmak olanaksızdır. Bundan dolayı Komünist Partileri, işçi sınıfı saflarındaki birliği en geniş biçimde güçlendirmeyi ana görev bilirler.

Maurice Thorez, Fransız Komünist Partisi'nin 17. Kongresinde yaptığı konuşmada, Komünistlerin işçi sınıfı birliğini güçlendirmek görevlerini şöyle özetlemiştir: "İşçi sınıfının ve demokratik safların bölünmesi, De Gaulle'cülerin ana güç kaynağını oluşturduğuna göre, birliğin sağlanması, önde gelmesi gereken ana görev değil midir? Eğer işçi sınıfı birliğinin; daha ileri bir demokrasi için mücadele eden toplumun bütün öteki kesimlerini toplayacak bir çekirdek olabileceği ve olmak zorunda olduğu doğruysa, işçi sınıfı birliğini herşeyin üstünde tutmak zorunda değil miyiz?" (4)

Bir Marksist partinin, işçi sınıfının çoğunluğunu kazanmak için mücadele ederken emekçi halkın proleter olmayan kesimlerini de gözönünde bulundurması gerekir. Lenin, proletaryanın sömürücüleri tek başına yenemeyeceğine, dolayısıyla köylülük ve ezilen halklarla devrimci bir ittifak kurmak zorunda olduğunu sık sık değinmiştir. Bundan dolayı, demokrasi ve sosyalizm için mücadelede köylülük ve "milli mesele" önemli stratejik sorunlardır.

Bugün kitleler üzerinde işçi sınıfının etkisini artırmak ve sosyalizm yolunda savaşanların siyasal ordusunu kurmak için koşullar elverişlidir.

Bugün, Komünist partilerinin stratejisi, sınıf güçleri arasındaki karşılıklı ilişkilerde ortaya çıkan değişikliklerden etkilenmemelik edemez. Lenin "sol-kanat" komünizmi, Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabında 1920 yılında proletaryanın çoğunluğunu kendi safına kazanmayı Komünist partileri için görev olarak saptadı. Günümüzde, sosyalist devrim isteyenlerin sayısındaki artışı gözönünde bulunduran Komünist partileri, sosyalizm için mücadelede yalnızca işçi sınıfı çoğunluğunu değil, halkın çoğunluğunu toparlamayı görev olarak ortaya koyarlar.

Leninizme göre, Marksist bir partinin siyasal stratejisini geliştirirken ana görevi, partinin genel çizgisini ve belirli bir tarihsel aşamada işçi sınıfı devrimci mücadelesinin temel hedefini saptamaktır. Stratejik yönün doğru tanımlanması, devrimci amaca en az sıkıntı ve en yüksek hızla ulaşılmasını sağlar. Stratejik amacın doğru tanımlanmaması, büyük zararlara ve ciddi yenilgilere yol açarak işçi sınıfı için çok pahalıya malolabilir. Bu gibi durumlarda, ya belirli bir stratejik aşamada devrimci mücadelenin temel amacı bir yana itilmekte ya da toplumsal gelişmenin geçilmesi gerekli bazı aşamalarını maceracı bir biçimde atlamak isteyen bir sol sapma ortaya çıkmaktadır.

Leninizm, emperyalizm döneminde kapitalizmin ekonomik ve siyasal gelişmesinin eşitsiz olması dolayısıyla, toplumsal devrimler için koşulların değişik ülkelerde değişik zamanlarda olgunlaştığına ve kapitalist dünyadaki kurtuluş mücadelesinin eşit olmayan bir gelişme gösterdiğine işaret eder. Bu eşitsizlik en belirgin olarak değişik ülkelerdeki mücadelenin stratejik aşamalarındaki farklılıklardan yansır.

Lenin, işçi sınıfı mücadelesinin stratejik yönünün saptanmasına büyük önem vermiştir. Burjuva demokratik devrimi ve bu devrimin sosyalist devrime dönüşmesi, en geniş biçimde, Lenin'in "Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği" ve "Nisan Tezleri" adlı eserlerinde işlenmiştir. İktidarı ele geçirmiş olan işçi sınıfının stratejisi, Lenin'in birçok eserlerinde özetlenmiştir. "Proleter Devrimi Dönem Kautsky", Rus Komünist Partisi (Bolşevikler) 8. Kongresinde Lenin'in kırsal bölgelerde çalışma üzerine raporu, "Sol Kanat Komünizmi-Komünizmin Çocukluk Hastalığı" bunlardan bazılarıdır.

Lenin eserlerinde, emekçi halkın devrimci mücadelesinin üç stratejik aşamasının mümkün olduğunu gösterdi.

Birinci stratejik aşama, feodal ve ulusal ezgiye son vermek için, demokratik halk devrimi için yapılan mücadeleyi kapsar. Bu aşama, 1917 Şubat Devrimi'nden önce Sovyetler Birliği'nin içinde bulunduğu aşamayı ve bugün Latin Amerika, Asya ve Afrika'nın yarı-sömürge ve sömürge ülkelerinin içinde bulunduğu aşamadır. Bu ülkelerde devrimci işçi sınıfının stratejisi, bütün anti-emperyalist güçleri geniş bir ulusal cepheye birleştirerek başarılı bir anti-feodal ve anti-emperyalist demokratik devrim gerçekleştirmeyi ve ulusal demokratik bir devlet kurmayı hedef alır.

Başarılı bir demokratik devrim, kendi başına bir amaç değildir, sosyalist devrime doğru atılan büyük bir adımdır. Leninizm, devrimci proletaryanın devrimin demokratik aşamada durmasına izin vermeyip, onun sosyalist devrime dönüştürmesi gerektiğini öğretir.

Kurtuluş mücadelesi; proletaryanın gücünün, siyasal bilincinin ve örgütlenme düzeyinin gelişmesi, hegemonyasının sağlanıp genişlemesi, kır ve kent yarı-proleter kitleleri kendi yanına kazanması ve sosyalist devrimin siyasal ordusunun kurulmasıyla ikinci aşamasına girer.

İkinci stratejik aşama, sosyalist devrimin zaferi için mücadeleyi kapsar. Bu aşama, kapitalist ülkeler işçi sınıfının içinde bulunduğu aşamadır. Kapitalist ülkeler işçi sınıfının stratejisi, tekellerin egemenliğine son vermeyi, tekellere karşı geniş ittifaklar kurmayı ve bu temel üzerinde halkın giderek daha geniş kesimlerini kendi yanına kazanmayı ve sosyalizme en az sancılı bir yoldan geçişi sağlamak için her olanağı kullanmayı hedef alır. Bununla birlikte, devrimci işçi sınıfı, burjuvazi tarafından zorlandığı taktirde, silahlı bir mücadele yürütmeye hazır olmalıdır.

Sovyetler Birliği, bu stratejik aşamayı 1917 Şubat ve Ekim ayları arasında birçok Avrupa ve Asya ülkesiyle, Küba ise İkinci Dünya Savaşı ertesinde geçtiler.

Proletarya, kurtuluş mücadelesinin demokratik ve sosyalist aşamalarını ayıran çizgiyi açıkça tanımlayarak, devrimin vazgeçilmez aşamalarını maceracı bir biçimde atlama yanlışından kaçınabilecek, militan bir ruhu politik bilinçleri ve örgütsel etkinliklerinin artması için emekçiler arasında sabırlı ve sürekli bir eğitim çalışmasıyla birleştirebilecek, geniş kitlelerden kopmak yerine, bu kitlelerle birlikte ilerleyebilecek ve devrim süreci içinde doğruluğu yalnızca kitlelerin deneyimi ile kanıtlanmış görevleri ortaya koyabilecektir. Bu Leninist strateji, sosyalizm için mücadelede egemen güç olarak proletaryanın, bütün devrimci güçleri toparlamasını ve en başta köylülük üzere değişik sınıfların devrimci ruh ve enerjisini harekete geçirmesini sağlar.

Leninist strateji, devrimci proletaryayı bazı koşullarda sınıf düşmanlarında bile, örneğin feodal artıklara karşı kulaklardan (zengin köylülerden); anti-feodal ve anti-emperyalist devrim döneminde ulusal burjuvaziden yararlanmaya sevkeder. Leninist strateji, işçi sınıfına önce burjuva demokratik, sonra da sosyalist devrim sırasında düşmanlarını teker altetmesini öğretir. Lenin bu noktayı "Toprak Sorunu Üzerine Duma'da Konuşma" adlı yazısında şöyle açıklıyor: "Baylar, düşününüz ki bahçemden iki küme süprüntüyü temizlemem gerekiyor. Tek bir el arabam var. Ve bir el arabasıyla birden fazla küme taşınamaz. Ne yapmam gerekir?" Cevap, bahçeyi gerçekten temizlemek isteyen bir kimsenin bu durumda önce ilk kümeyi, sonra da diğerini taşıması gerektiği idi. "İlk olarak, Rus halkı, kendi el arabasıyla feodalizm, toprak sahipliği diye bilinen süprüntüyü taşımali ve sonra boşalan arabayla, nispeten temizlenmiş olan bahçeye geri dönmeli ve ikinci kümeyi yüklemeye, kapitalist sömürü süprüntüsünü temizlemeye başlamalıdır." (5)

Sosyalist devrimin zaferiyle kurtuluş mücadelesi, üçüncü stratejik aşamasına, yani bugün Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin içinde bulunduğu aşamaya girer.

Lenin, sosyalist devrimi gerçekleştirmiş ülkelerin hızlı ekonomik gelişmeyi en iyi biçimde sağlayarak kurtuluş mücadelesini etkileyebileceklerini belirtmiştir. Sosyalist ülkelerin komünistleri, bu görüşe uygun olarak ve Marksizm-Leninizme bağlı kalarak daha büyük ekonomik ilerleme sağlamayı ve kapitalizmi ekonomik yarışma içinde geride bırakmayı, sosyalist ülkeler topluluğunu güçlendirmede ana stratejik görev olarak görürler. Sosyalist ülkelerdeki sürekli ekonomik gelişme, dünya sosyalist sisteminin kesin zaferini gerçekleştirmek için en önemli etkidir. Bu zaferin gerçekleştirilmesi, proleter kurtuluş mücadelesinin son stratejik aşamasının bitimini işaretleyecektir.

Sosyalist ülkelerin ekonomik başarıları açıktır ki, kapitalist ülkelerde sosyalist devrim gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Sosyalist ülkelerin ekonomik başarıları, devrimci güçlerin etkinliğini artırır, bu güçlerin kesin zaferini ve kapitalizmin çöküşünü daha da yaklaştırır. Barış için mücadele, dünya Komünist hareketinin bugün kü stratejisi içinde önemli bir yer tutar.

Eğer emperyalistler, insanlığın ilerici isteklerine aykırı olarak yeni bir dünya savaşına yol açarlarsa, bu savaşın sonunda kapitalizmin dünya yüzünden silineceği ve sosyalizmin bütün dünyada zafere ulaşacağı konusunda Komünist partilerinin hiç kuşkuları yoktur. Bununla birlikte, komünistler, sosyalizmin kesin zaferinin böylesine büyük bir bedelle kazanılmasına karşıdırlar, çünkü termonükleer bir savaşta hem milyonlarca insan hayatı, hem de insanlığın çalışması ve dehasıyla yaratılmış maddi ve manevi değerler kaybolmuş olacaktır.

Sosyalist toplumsal sistemin zaferi, bir başka dünya savaşı olmadan da başarılabilir. Bu zafer kapitalist ve sosyalist ülkeler arasında silahlı bir dünya savaşı olmaksızın yarışma süreci içinde gittikçe artan sayıda ülke kaçınılmaz olarak emperyalizmden kopacak ve dünya sosyalist sistemine katılacaktır.

DEVİRİMCİ İŞÇİ SINIFININ TAKTİKLERİ

Devrimci işçi sınıfının taktikleri, strateji temeli üzerinde geliştirilmiştir. Lenin, bu taktiklerin ana amacının tarihsel duruma en uygun olan ve stratejik amacın başarılmasına en büyük katkıyı yapan mücadele biçim ve yöntemlerinin saptanması olduğuna inanmıştır. Lenin, "doğru taktik kararların hazırlanması, olayların akışını yalnızca geriden izlemeyen ve proletaryayı sağlam marksist ilkelerin özüne uygun olarak yürütmek isteyen bir parti için çok büyük bir öneme sahiptir" der. (6)

Sınıf kavgasında hızla değişen ekonomik koşullara bağlı olarak devrimci eylemlerin biçim ve yöntemleri de sık sık değişikliklere uğrarlar. Kurtuluş mücadelesi, sürekli yükselen dev bir dalga biçiminde gelişemez. Kapitalizmin eşitsiz ekonomik ve siyasal gelişmesinden dolayı, devrimci mücadelenin yükselen ve alçalan dalgaları, ileri atılış ve geri çekilişleri vardır. İşçi sınıfının taktikleri bu değişimleri gözden kaçırmamalıdır.

Lenin, hiçbir zaman, işçi sınıfı mücadelesinin taktiklerine kesin ve değişmeyen bir şey gibi bakmamıştır. Kitlelerin devrimci yaratıcılığı, kurtuluş mücadelesinin akışı içinde, yeni ilkeler, yeni mücadele yöntemleri, yeni örgütlenme biçimleriyle taktikler hazinesini sürekli olarak zenginleştirir. Lenin'in yazdığı gibi, "Bir bütün olarak tarih ve özellikle devrimler tarihi, en seçkin partilerin ve en ileri sınıfların en bilinçli önderlerinin bile düşündüklerinden her zaman için daha zengin içerikli, daha çeşitli, daha çok yönlü, daha canlı ve yaratıcıdır. Bu kolayca anlaşılabilir, çünkü en seçkin önderler onbinlerin sınıf bilincini, isteğini, coşkusunu ve özlemine dile getirebilirler; oysa büyük kabarış ve insan yeteneklerinin tümünün ortaya konduğu anda devrimler, en şiddetli sınıf mücadelesinin harekete geçirdiği onmilyonların sınıf bilinci, isteği, coşkusu ve özlemleriyle yapılır". (7)

Lenin, devrimin kabarma döneminde, proleter partisinin eylem ve taktiklerinin saldırgan mücadele biçimleriyle zenginleştiğini göstermiştir. Bu, Sovyetler Birliği'nde, çok büyük güçleri ve halk kitlelerinin devrimci ve yaratıcı enerjisini ortaya çıkaran Rus devrimlerinin deneyimiyle kanıtlanmıştır. Kurtuluş mücadelesi tarihinde ilk kez Rus işçi sınıfı sınıf kavgasının güçlü bir silahı ve devrimci mücadelede emekçileri seferber etmenin etkin bir aracı olarak siyasal kitle grevlerine girişmiştir. Rus işçi sınıfının devrimci yaratıcılığı, Sovyetlerin kurulmasına yol açtı. Burjuva demokratik devrim, sosyalist devrime doğru geliştikçe, Sovyetler, hükümetin biçimini proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünden işçi sınıfı diktatörlüğüne dönüştürdü.

Bolşevik Partisi, Lenin'in yönergesine (direktiflerine) uygun olarak, üç Rus devriminin hepsinde saldırgan mücadele biçimleri -siyasal gösteriler, genel siyasal grevler ve silahlı ayaklanmalar- ortaya koydu. Bu mücadele biçimleri, çarlığa ve burjuvaziye karşı mücadelede kitleleri saferber etmek için büyük önem taşımışlardır. Fakat devrimci hareketin yavaşladığı dönemde, Lenin ve öteki Bolşevikler, maceracı olabilecek saldırgan mücadele biçimlerini kullanma girişimlerini kesinlikle durdurdular. Çünkü, kurtuluş mücadelesinin yavaşladığı bir sırada, silahlı mücadeleyi sürdürmek, yalnızca komünistlerin kitleler üzerindeki etkisinin azalmasına ve parti kadrolarının zararına uğramasına yol açar.

Bundan dolayı, örneğin birinci Rus devriminin yenilgisi sonucunda kurtuluş hareketinin gerilemesi, kitlelerin bıkkınlığı ve gerici sınıfların birleşmesi, Bolşevikleri, kullandıkları taktikleri yeniden gözden geçirmeye, yeni bir atılım için kitleleri toparlamada saldırı taktikleri yerine savunma taktikleri koymaya zorlamıştır. Lenin'in önderlik ettiği Bolşevik Partisi, örgütlü bir biçimde ve paniğe kapılmadan, bir illegal yeraltı partisi olarak çalışmaya başladı. Bu, illegal eylemlerin legal çalışmayla nasıl birleştirilmesi gerektiğine iyi bir örnektir. Bundan dolayı, devrimin gerileme döneminde, Rus komünistleri bir yanda illegal parti örgütlerini sağlamlaştırırken, mücadelenin taktiksel bir biçimi olarak ekonomik grevlere başvurdular. Duma'daki sosyal-demokrat gurubun çalışmalarına hız verdiler, sendikalar, kültür-egitim kurumları, kooperatifler ve öteki kitle örgütleri içinde çalışmayı artırmak için ellerinden geleni yaptılar ve varolan bütün legal olanaklardan yararlandılar. Lenin, illegal çalışmanın legal çalışmayla ustaca birleştirilmesini, Stolipin (8) gericiliği döneminde devrimci taktiklerin en önemli kuralı olarak görmüştür. Bolşevikler, bozgunculara (likidatör)

ve Otvovistlere (sosyal demokrat sayıların Duma'dan çekilmesini önerenler) karşı mücadele ederken, illegal parti örgütlerini de sağlamlaştırdılar ve kitlelerle bağlarını pekiştirmek için her türlü legal fırsatı değerlendirdiler. Parti, bu bağları sendikalar, çeşitli sigorta kurumları, işçi kooperatifleri, kulüpler, kültür dernekleri ve halkevleri aracılığıyla sürdürdü ve geliştirdi. Lenin, legal örgütler içinde çalışma konusunda isteksizlik gösterilmesini, partili olmayan kitleler üzerinde proleter öncülük sağlamayı ve emekçi halkın geniş kesimleri arasında çalışma yapmayı kabul etmeme olarak görmüştür.

Leninist taktikler, komünistlerin bütün mücadele biçimlerini iyice kavramada yetenekli olmalarını ve gerektiği zaman bir mücadele biçimini bir başkasıyla değiştirmeye hazırlıklı bulunmalarını gerektirir. Lenin'in belirttiği gibi, böyle taktikler yoksa, Komünist Partileri, birden değişen ve bundan dolayı, örneğin, legalden illegal ve gizli çalışma biçimlerine, barışçı mücadeleden silahlı eylemlere geçişi gerektiren durumlarda yenilgiye uğrayabilirler. Komünist Partileri, tıpkı bir ordunun her çeşit silahı ve savaş yöntemini iyice öğrenmek zorunda olması gibi, bütün mücadele biçimlerini kullanmayı ve bu biçimleri ustalıklarla birleştirmeyi, bir biçimi ötekiyle desteklemeyi ya da çabucak değiştirebilmeyi ve taktikleri değişen koşullara uyarlamayı bilmelidir.

Lenin, devrimci mücadelenin değişik yöntemlerini yaratıcı bir biçimde kullanmanın önemine sık sık değinmiştir. Lenin, "Koşullar düşmana en öldürücü darbeyi vuracak silahlardan yararlanmamıza elvermese bile, biz gerçekten en ileri ve en devrimci sınıfın çıkarlarını temsil ettiğimiz için, bütün mücadele yöntemlerini kullanmasını bilirsek zafer kesin olacaktır" diyor. (9)

Leninizm, Komünist ve İşçi Partileri'nin doğru taktiksel yöneticiliğinin, devrimci proletaryayı emekçi halk kitlelerini kendi yanına kazanmak ve onları devrimci mücadeleye koşturmak için her tarihsel duruma en uygun düşen mücadele biçim ve sloganlarını koyması anlamına geldiğini öğretir. Lenin, "taktik sloganlarımızın olayların gerisinde kalması ve her şey olup bittikten sonra onlara uyarlanması bizi tatmin edemez. Bizi ileri götürecektir, önümüzdeki yolu aydınlatacak ve günün en acil görevlerini karşılayacak sloganlarımız olmalıdır" diyor. (10) Kitlelerin devrimci enerji ve yaratıcılıklarını ortaya koyacak, siyasal eylemlere hazırlanmalarını sağlayacak, kolay anlaşılır ve aynı zamanda kurtuluş hareketinin ivedi görevleriyle yakından ilişkili siyasal slogan ve direktifler sunmak gereklidir. Lenin, Bolşeviklerin, örneğin ilk Rus devrimi döneminde, siyasal kitle grevlerini, devrimci yollarla sekiz saatlik iş gününün hemen gerçekleştirilmesini, kır kesimlerinde büyük çiftliklere el konması da dahil, demokratik reformları uyguluyacak devrimci köylü komitelerinin teşkilini, işçilerin silahlandırılması ve savaş ekipleri kurulmasını öngören sloganlar koymaları gerektiğini belirtmiştir. Bu sloganlar, halk kitlelerini toparlamakta ve onları silahlı ayaklanmaya hazırlamakta önemli rol oynamıştır.

Leninizm, devrimci proleter partilerinin hareketin her aşamasında, mücadelenin en etkin taktik biçimlerini seçebilmeleri gerektiğini öğretir.

Leninizm, mücadelenin akışı içinde, kitleler partinin sloganları ve politikasının doğruluğuna inandıkça, devrimin siyasal kitle ordusunun yaratıldığını söyler. Kitleler devrimci reformlar için mücadelenin gerekliliğine inanmadan ve buna hazır olmadan mücadeleye başlama girişimleri, parti ile kitleler arasında kopukluğa, kısacası yenilgiye yol açar. Geniş kitleleri parti politikasının doğruluğuna inandırma sanatı, Leninist taktiklerin en önemlileri arasında yer alır. Taktiklere uyulması, ne kitlelerin gerisinde kalan, ne de onların çok önünde koşan, fakat kitlelerle birlikte ilerleyen doğru siyasal yöneticiliği sağlar.

Genel demokratik amaçlar ve tekellerin egemenliğine karşı mücadelede kapitalist ülkelerin devrimci işçi sınıfı, bugün kendi siyasal ordusunu kurmaya, geniş kitleleri parti politikasının doğruluğuna inandırmaya ve burjuvazinin en gerici kesimlerini soyutlamaya başlamıştır.

Büyük tekellerin gücünü kırma ve demokrasi mücadelesi sürecinde emekçi kitleler örgütlenir, siyasal bilinç kazanır ve sosyalizm için savaşa hazırlanırlar. Muhakkak ki, Lenin'in belirttiği ve tarihin de doğruladığı gibi, genel demokratik amaçlar için mücadele, kapitalizmin kökünü kazıyamaz. Ama bu mücadele olmadan kitleleri toparlamak, Komünistlerin kitleler üzerindeki etkisini artırmak, giderek sınıf güçleri dengesini değiştirmek ve işçi sınıfını siyasal ve ekonomik iktidarı almaya ha-

zırlamak olanaksızdır. Günümüzde demokrasi mücadelesi ve işçi sınıfının temel çıkarları için mücadele, ayrılmaz biçimde birbirine bağlı duruma gelmiştir.

Lenin, komünistlerin toplumsal eylemleri sırasında attıkları her adımın, sosyalizm mücadelesi çıkarlarına hizmet etmesini, sosyalizmin zaferini kolaylaştıracak ve hızlandıracak her fırsatı kullanmaları gerektiğini öğretmiştir. Bugünkü aşamada genel demokratik mücadele, sosyalizmin kesin zaferini büyük ölçüde kolaylaştıracak ve hızlandıracak yeteneğe sahiptir.

Leninizm, bütün ülkelerde taktiklerin aynı olamayacağını öğretir. Her ülkedeki taktikler, o ülkenin ekonomik gelişmesine, sınıf güçleri dengesine, işçi sınıfının ve tüm emekçi halkın siyasal olgunlaşma düzeyine, devletin niteliğine, uluslararası duruma, vs. ye bağlıdır. Leninizmin ana taktik ilkelerinden biri, her ülkenin ulusal özelliklerini göz önünde tutmaktır. Bu yapılmadan, devrimci mücadele doğru bir biçimde yönetilemez.

Lenin, herhangi bir ülkede, kurtuluş mücadelesinin somut koşulları gözönüne alınmadan, mekanik bir biçimde komünist partileri için bir kalıptan çıkma siyasal taktikler koyma girişimlerine karşı dikkati çekmiştir. Lenin, devrimci mücadele biçimlerinden çeşitliliği ve ulusal özellikleri dışarda bırakma girişimlerini, aptalca bir düş diye nitelendirmiştir. Lenin diyor ki : "Proletaryanın uluslararası devrimci hareketi, değişik ülkelerde eşit olarak ve özdeş biçimlerde gelişmez, gelişemez... Her ülke ortak akışa kendi değerli ve belirgin özelliklerini katar..." (11) Kardeş partilerin kendi ülkelerindeki sınıflar ve partiler arasındaki ilişkilerde varolan özellikleri gözönünde bulundurmaları gereğine değinen Lenin, bu partilere Bolşevik taktiklerini kopya etmemelerini, "kendilerine özgü özelliklerin nedenlerini, bu özellikleri doğuran koşulları ve bunların sonuçlarını incelemelerini; sözün gerisindeki özü ve alınan dersleri uygulamalarını" (12) salık vermiştir.

Ancak bütün bunlar, Marksizm-Leninizm'in ana taktik ilkelerinin özdeşliğini yadsıma anlamına gelmez. Lenin, hem ulusal özelliklerin hiçe sayılmasına, hem de bu özelliklerin öneminin abartılmasına karşı çıkmıştır. Ulusal özelliklerin bir yana bırakılması, partiyi sekterce soyutlamaya ve dogmatizme mahkum eder; abartılması ise kaçınılmaz olarak proleter devrimi ve sosyalist gelişmenin ortak ilkelerinin revizyonistçe reddine, "ulusal komünizm" gibi marksizm dışı durumlara, proleter enternasyonalizmine ihanete götürür.

Komünist Partileri taktiklerinde, ulusal özellikleri doğru olarak değerlendirmekle, emekçi halk üzerindeki etkinliklerini daha da artırabilir ve gittikçe daha geniş işçi ve köylü kesimlerini sosyalizm yolunda devrimci mücadeleye çekebilirler.

Proletaryanın çoğunluğunu Komünist partiler safına kazanmayı ve işçi sınıfı diktatörlüğünü kurmayı mümkün kılacak taktik mücadele biçimleri arasında komünistlerin sendikalar içindeki çalışmalarına Lenin özel bir önem vermiştir. Lenin diyor ki: "Proletaryanın gelişmesi, dünyanın hiçbir yerinde, sendikalar aracılığı ve sendikalarla işçi sınıfı partisi arasındaki karşılıklı bağlar olmadan ilerlemedi ve ilerleyemez." (13)

Sendika içindeki çalışmalar, işçi sınıfı arasındaki reformist eğilimlerin üstesinden gelmek için de gereklidir. Lenin, sekterliğin etkisi altında, Komünistlerin gerici işçi sendikalarında çalışmayı reddetmelerinin, geniş işçi kitlelerini burjuva reformist ajanların etkisine açık bırakmak demek olduğunu belirtmiştir.

Lenin, sendikalara üye, geniş kitleleri etkilemek için yapılan mücadele sırasında, komünistlerin güçlüklerden, baskılardan ve küçük yanlışlardan çekmemeleri gerektiğini söylemiştir: "Proletarya, ya da yarı-proleter kitlelerin bulunduğu kurum, dernek ve birlikler içinde, -en gericilerinde bile- ajitasyon ve propaganda sistemli bir şekilde, azim, inat ve sabırla sürdürebilmek için her türlü fedakarlığı yapmaya ve en büyük engelleri aşmaya müktedir olmalısınız." (14) Komünistler gerektiği zaman "sendikaların içine girebilmek, orada kalabilmek ve ne pahasına olursa olsun sendikalar içinde çalışmayı yürütebilmek için, çeşitli manevralara, us-talıklara ve illegal yöntemlere, kaçamak ve bahanelere başvurmalıdırlar." (15)

Lenin'in ve komünistlerin sendikalardaki zengin deneyimlerinin kavuzluğu altında, kardeş partiler, şimdi en gericiileri de dahil, bütün sendikalar içinde çalışmaktadırlar. Bu onların proleter kitleleri kazanmada ve bu kitleleri reformist, sağ sosyalist yöneticilerin etkisinden kurtarmada gittikçe daha çok başarılar elde etmelerini sağlamaktadır.

Lenin, komünistlerin burjuva parlamentolarının çalışmalarına ve burjuva seçim kampanyalarına katılmalarını, devrimci proleter mücadelesinin önemli bir biçimi olarak görmüştür. Sol sapmanın etkisi altında, burjuva parlamentolarının çalışmalarına katılmaya karşı çıkan komünistleri şiddetle eleştirmiştir. Lenin, parlamentonun bütün sınıf çıkar ve çatışmalarını yansıtan bir sınıf kavgası alanı olduğunu belirtmiştir.

Lenin, burjuva toplumu koşullarında, parlamentodan başka, bütün sınıfların temsil edildiği hiçbir kurum olmadığını yazmıştır. Geniş küçük burjuva kesimler açısından parlamenter usuller çok önemlidir. Bundan dolayı, komünistler, parlamenter mücadele içinde aktif bir yer almalıdırlar. Parlamenter çalışmalara katılmak, parti yöneticileri için de çok önemlidir, çünkü bu, onların devrime yön vermelerini kolaylaştırır.

Lenin, aynı zamanda, parlamenter mücadele biçimlerinin önemini, olduğundan fazla göstermeye karşı da uyarıda bulunmuştur. Parlamenter mücadele, proleter-yaya parlamento-dışı mücadelesinde yardım etmelidir. Kapitalizmde, işçi sınıfı hareketinin temel sorunları, seçim sendikalarında değil, yalnız zor yoluyla, emekçi kitlelerin mücadelesi yoluyla çözülecektir. Lenin diyor ki: "Kitle eylemi, örneğin büyük bir grev, yalnız devrim sırasında ya da devrimci bir durumda değil, ama her zaman için parlamenter eylemlerden daha önemlidir." (16)

Hangi koşullar altında olursa olsun, parlamento içinde çalışmayı reddetmek, devrimci proletaryanın davasına zarar verir ve komünistleri zaten parlamento dışında tutmak isteyen burjuvazinin işine gelir. Ancak, Leninizm, reformistlerin "koşullar ne olursa olsun, burjuva parlamentoları içinde yer alınması" görüşünü kesinlikle reddeder. Bazan devrimin çıkarları için, parlamentoyu reddetmek ve seçim kampanyalarını boykot gerekli olur. (Bolşeviklerin Buligin Duma'sını boykot etmeleri gibi) Bu durum, genellikle, işçi sınıfının parlamento-dışı ana devrimci mücadele biçimlerinden saptırılmaması gerektiği bir dönemde, yani devrimin yükselme döneminde ortaya çıkar.

Burjuva parlamentosunda çalışmaktan korkakça kaçma, devrim aleyhtarlığıdır. Devrimci yaklaşım, üyelerin "burjuva parlamenter saçmalıklarla değil, kitleler arasında çok acil olan propaganda, ajitasyon ve örgütlenme çalışmasıyla uğraşan" (17) gerçekten militan bir parlamento gurubu yaratmaktır.

Lenin'in direktifleri, birçok kapitalist ülkenin Komünist Partileri tarafından başarıyla uygulanmaktadır. İtalyan, Fransız ve öteki ülkeler Komünist Partileri, parlamentolarında güçlü Komünist gruplar yaratmışlardır. Komünist parlamento üyeleri, parlamento kürsüsünden Komünist Parti politikasını yayarlar ve ilerici yasalardan çıkması için uğraşırlar. Burjuva parlamentolarının komünist üyeleri, Çarlık Rusya'sı Devlet Duması'ndaki Bolşevik milletvekillerinin uygulamalarını sürdürüyorlar.

Fakat bu, parlamento-dışı devrimci kitle mücadelesinin arka plana itilip, sosyalist devrimin öncelikle bir seçim ve parlamento mücadelesi haline gelmesi demek midir? Kesinlikle hayır! Lenin'in çok iyi bilinen, parlamento dışı devrimci mücadelenin parlamenter çalışmalardan daha önemli olduğu ve olmakta devam edeceği görüşü, bugün de doğrudur. Hiç bir Komünist ya da İşçi Partisi, bu görüşün doğruluğundan kuşkuya düşmemiştir. Komünist ve İşçi Partileri, sosyalizme geçişte parlamentoyu kullanma düşüncesini ileri sürerken, kitlelerin parlamento-dışı devrimci mücadelesinin kesin önemini vurgulamaktan geri kalmazlar.

Ayrıca parlamento içinde güçlü bir işçi sınıfı çoğunluğunu sağlamadan ve bu çoğunluğu halk iktidarının bir aracı haline getirmeden önce, yığınsal parlamento dışı sınıf mücadelesini geliştirmenin, halkın çoğunluğunu proletarya çevresinde toplanmanın, oportünizmle uzlaşıcı unsurların ipliğini pazara çıkarmanın ve gerici halk düşmanı güçleri yenilgiye uğratmanın şart olduğu öngörülür.

Lenin, işçi sınıfının devrimci taktikleri uygularken esnek olması sosyalizm çıkarları için, müttefiklerinin ve geçici olarak kendisiyle aynı yolda yürüyenlerin gücünü kullanma sanatını kavraması ve düşman saflarındaki çelişki ve zayıflıklardan yararlanması gerektiğini öğretmiştir. Lenin, komünist partilerinin, proletaryanın ve devrimin çıkarlarını ilerletecek anlaşma ve uzlaşmalara varmayı, manevra yapmayı öğrenmek zorunda olduklarını belirtmiştir. Uzlaşmaya varmayı reddetmek, devrimci işçi sınıfının gücünü ve etkinliğini artırma çalışmasını engelleyebilir.

Lenin, komünistlerin uzlaşmayı ilke olarak reddetmemeleri gerektiğine inanmıştır. Lenin'e göre, uzlaşma sözcüğünün günlük anlamı, anlaşmaya varma uğruna bir kimsenin isteklerinden kısmen vazgeçmesidir. Elbette, bir proleter devrimci, kapitalizme karşı mücadelenin karmaşıklığından dolayı, zaman zaman uzlaşmalar yapmak zorunda kalabilir. Devrimci mücadelede uzlaşmaları; dolaylı hareketler, temkinli manevralar, geçici geri çekilme ve gücünü korumak için o an geri durma biçimlerinde kendini gösterir. Lenin diyor ki: "Devletler arası olağan savaşlardan en az yüz kere daha güç, uzun ve karmaşık olan uluslararası burjuvaziyi devirme savaşını yürütmek ve herhangi bir rota değişikliğini ya da (geçici bile olsa) düşman safındaki çıkar çatışmalarından yararlanmayı ya da (geçici, kararsız, kaynak ve şarta bağlı da olsa) muhtemel müttefiklerle herhangi bir uzlaşmayı ve onlara taviz vermeyi daha başlangıçta reddetmek; bu son derece saçma bir şey değil mi?" (18) Lenin, böyle bir taktiğin henüz hiç insan ayağı değmemiş sarp bir dağa çıkarken, zikzaklar çizmeyi, geri dönüşler yapmayı ve rota değiştirmeyi reddetmekle eş anlamlı olduğunu belirtmiştir. Bu durum, salt geri dönmüş olmamak ya da uzlaşmaya varmamak için, yüz bin kişilik takviye gücünün gelmesini beklemeden, ellibin kişilik ordusuna saldıran on bin askerin davranışına benzetilebilir.

Leninizm, komünist partilerine, son ve büyük amaca varma yolunda bütün engellerin nasıl üstesinden gelineceğini öğretir. Güçlü bir düşman, salt doğrudan bir saldırıyla yenilemez. Devrimci işçi sınıfının gücünü geliştirecek ve aynı zamanda gerici güçleri zayıflatacaksa, yenilgiyi önleyecek ve ileride onu daha güçlü kılacaksa, komünistlerin ideolojik ve politik mücadelesini engellemeyecekse düşmanla bile uzlaşmaya varılabilir. Bizim için değil de, açıkça düşman için elverişli koşullarda savaşı kabul etmek cinayettir; sakıncası kesin bir savaşı geri bıraktırmak için, "uzlaşmayı, tavizi ve rota değişti meyi" beceremeyen işçi sınıfı yöneticileri hiçbir işe yaramaz. (19)

Bir ülkede sosyalist devrim başarıya ulaştıktan sonra, eğer proletarya, kapitalist ülkeler arasındaki ve bir ulusun burjuvazisinin değişik kesimleri arasındaki bütün çelişkilerden yararlanmayı öğrenir ve kendisi için bir yığınsal ittifak sağlamakta her fırsatı kullanabilirse, diktatörlüğünü güçlendirebilir ve sosyalist kuruculuk yolunda ilerleyebilir. Lenin, bu taktiği anlamayı ve kullanmayı başarmayanların marksizm konusunda hiçbir şey bilmediklerini yazmıştır. Bunlar, devrimci sınıfa, tüm emekçi halkı sömürden kurtarma mücadelesinde nasıl yardım edileceğini henüz öğrenmemişlerdir.

Bolşevik Partisi'nin kapitalist ülkeler arasındaki çelişkileri ustaca kullanması konusunda, Lenin'in eserlerinde pekçok örnek bulunabilir. Bu örnekler, Leninist taktiklerin esnekliğini canlı bir şekilde yansıtır. Lenin, Amerikan İşçilerine Mektup'ta 1918 Şubatında Fransız monarşisti De Lubersac ile nasıl bir anlaşmaya vardıklarını anlatır. Buna göre, Sovyet Rusya'ya Alman saldırısını önlemek için Fransız subayları demiryollarını havaya uçuracaklardır. "Bu, sınıf bilinci olan her işçinin uygun göreceği, sosyalizmin çıkarlarına uygun bir 'anlaşma' örneğidir. Biri öbürünü seve seve asacak iki 'ortak' olduğumuzu bile bile, Fransız monarşisti ve ben el sıkıştık. Ne var ki, o zaman için çıkarlarımız denk düştü, ilerleyen gözü doymaz Almanlara karşı, biz, Rus devrimi ve dünya sosyalist devriminin çıkarları için, öteki emperyalistlerin aynı derecede doymak bilmez çıkarları arasındaki çelişkiden yararlandık." (20)

Uzlaşmaya varma ihtiyacı, aynı zamanda, kapitalizmde işçi sınıfı, köylülük ve emekçi halkın öteki kesimlerinin ayrı tür (heterojen) yapısında da ortaya çıkar. Komünist partilerinin ideolojik devrimci mevzilerinden bir adım bile gerilemeden, çeşitli proleter ve küçük-burjuva guruplarıyla, çeşitli küçük-burjuva ve hatta bazen burjuva partileriyle dahi anlaşma ve uzlaşmaya gitmelerinin nedeni böylece daha iyi anlaşılır. Böyle esnek bir taktik, düşmanı geniş toplumsal bir tabandan yoksun kılmaya, proletaryanın öncü gücünün emekçi halk kitlelerini kendi yanına çekmesine,

kapitalizme karşı devrimci mücadelesinde güçlerini geliştirmesine yardım eder.

Emekçi halkın değişik kesimlerini tek bir devrimci güç olarak birleştirmenin klasik örneğini, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi sırasında genel demokratik barış hareketi, toprak için köylü hareketi, ezilen halkların ulusal eşitlik hareketi gibi çeşitli devrimci hareketleri, güçlü bir devrimci sel haline getirmeyi başaran Bolşevik Partisi vermiştir.

Emekçi kitleleri birleştirip devrimci enerjisini tam zamanında proletaryanın düşmanlarına yönelten Komünist Partisi, Rusya'da burjuva iktidarını yıkıp sosyalizmin zaferini sağlamıştır.

Bolşevik Partisi, pekçok kez "Legal Marksistler", partizan Menşevikler, sol Sosyalist Devrimciler vs. gibi çeşitli küçük-burjuva siyasal gurup ve partileriyle geçici anlaşmalar yapmış, onlarla uzlaşmaya varmıştır. Bu konuda Lenin diyor ki: "Bolşeviklerin Menşeviklere karşı zaferi, rota değişikliği, uzlaşma ve taviz şeklindeki taktiklerin uygulanmasını, yalnızca 1917 devriminden önce değil, sonra da gerekli kıldı; rota değişikliği ve tavizler, doğaldır ki, Bolşeviklerin Menşevikler aleyhine güçlenip gelişmesine yardım etti." (21)

Lenin, belirli koşullarda proletaryanın, güçlü düşmanı savmak, gücünü geliştirip mevzilerini pekiştirmede zaman kazanmak için, kazançlarının bir kısmından geçici olarak vazgeçebileceğini öğretir. Böyle zorunlu bir tavize örnek, Alman emperyalistleriyle imzalanan Brest Barış Antlaşmasıdır. Bu taviz, Sovyet Cumhuriyeti'ni emperyalist ordulara yenilgiden korumuş, ona durumunu güçlendirmek, emperyalist kamptaki çatışmalardan yararlanmak, içteki karşı-devrimcileri ve yabancı müdahalecileri alt etmek için güçlerini yığmakta zaman kazandırmıştır.

Lenin, politikada dogmatizme ve ortaçağ kafasına karşı çıkmıştır. Lenin, politikada hazır reçeteler olmadığını, örneğin hiç kimsenin, ne zaman taviz kabul edilip edilmeyeceği konusunda genel kurallar koyamayacağını belirtmiştir. Her özel durumun derinine inmek, sorunlara soyut teorilerle değil, gerçeği araştırarak yaklaşmak gerekir.

Örneğin 1917 Ağustos sonu ve Eylül başında Lenin, tarihsel bakımdan sık rastlanmayan ama son derece önemli bir olanak olan sosyalist devrimi barışçı yollarla gerçekleştirmek açısından, Bolşeviklerle Menşevik ve Sosyal-devrimciler arasında bir uzlaşmaya varmanın olumlu olacağına inanıyordu. Lenin, bunu şöyle vurguluyor: "Bu, proletaryanın genel bilinç düzeyini, onun devrimci ruh, mücadele ve kazanma yeteneğini -düşürecek değil- yükseltecek taktiklerin nasıl uygulanacağını bilme sorunudur." (22)

Marksizm-Leninizm sosyalizm mücadelesinde, düşmanlar arasındaki ilişkilerden yararlanma olanağı sağlayan tavizlere rıza göstermeyi yalnız uygun bulmakla kalmaz, hatta gerekli sayar.

İlke olarak tavizi reddetmeyen Lenin, işçi sınıfının çıkarlarına ihanet eden tavizlerle, sınıf mücadelesinin nesnel koşullarının zorunlu kıldığı, işçilerin mücadeleye devrimci bağlılık ve hazırlığını azaltmayan tavizler arasında ayırım yapma gereği üzerinde durmuştur. Lenin, partiyi ideolojik mevzilerden geriye götürecek tavizlere izin verilmeyeceğini söylemiştir.

Sosyal demokrat partilerin yozlaşması da açıkça gösteriyor ki, bu partilerin alışkanlıkları gereği ilkesel konularda taviz ve uzlaşmaya gitmeleri, onları kaçınılmaz biçimde oportünizme götürmüş, partinin ideolojik bakımdan fakirleşmesine ve burjuva siyaset sisteminin uysal bir aracı olmasına yol açmıştır.

Lenin'e göre, Komünistlerin oportünizme karşı ideolojik ve siyasal mücadelesini engelleyecek; partiyi eylem, ajitasyon, propaganda ve geçici müttefiklerinden yoksun kılacak tavizlere izin verilemez.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi, tavizleri kabul etmekle her zaman Lenin'in öğretisini izledi ve devrimin değişik aşamalarında uzlaşmaya vardığı partilerden daha güçlü bir duruma geldi.

Lenin'in Komünistleri güçlendiren ve düşmanı zayıflatan uzlaşma taktikleri konusunda bize öğrettiği dersler, Komünist partilerinin savaş etkinliğini arttırmaktadır.

2. BÖLÜM

ENTERNASYONAL KOMÜNİST HAREKETİN STRATEJİ VE TAKTİKLERİ

- Lenin'in "Sol-Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabının tartışılması -

Lenin, "Sol-Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabına önce Marksist Strateji ve Taktikler Üzerine Genel Deneyimsel Bir Çalışma alt başlığını koymayı düşünmüştü. Bu kitap, Rusya'nın işçi sınıfı ve emekçi kitlelerini Ekim 1917 zaferine ulaştıran Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin zengin deneyimini anlatmakta; genç komünist hareketin başarıları yanısıra yetersizliklerini ve yanlışlarını incelemekte; Komünistlerin politikalarını dayandırmaları gereken ana ilkeleri ortaya koymaktadır.

Emperyalist güçlerin sosyalizme ve Komünist ve İşçi Partilerine karşı mücadelelerine hız verdiği, sağ ve 'sol' oportünistlerin, revizyonistlerin ve dogmatiklerin, Marksist-Leninist strateji ve taktiklere saldırdığı, Komünistlerin bütün dünyada yeni görevlerle karşı karşıya bulunduğu günümüzde, Lenin'in bu konulardaki görüşleri özellikle önemlidir.

Sömürü düzenini yoketmek ve sosyalist bir toplumu kurmak için yürüttükleri devrimci mücadelede Komünistlerin kılavuzu, Marksizm-Leninizmdir. Komünistler bu mücadelenin aşamalarını ve her aşamadaki somut amaçları açık olarak belirlerler. Bu amaçlar uğrunda hangi sınıf ve tabakaların savaşaacağını ve hangi mücadele biçim ve yöntemlerinin yakın ve kesin hedeflere başarıyla ulaşmada en büyük katkıyı yapacağını saptarlar. Başka bir deyişle, Komünist hareket, kesin olarak belirlenmiş siyasal bir çizgiye bağlıdır. "Strateji" ve "taktik" kavramları, genellikle bu çizgiyi göstermek için kullanılır.

Partinin bütün bir tarihsel aşamadaki genel çizgisine "politik stratejisi" denir. Partinin genel çizgisi, sınıf güçleri arasındaki ilişkilerin incelenmesinden çıkarılır ve tarihsel aşamanın ana sorunlarını çözmeyi amaçlar. Taktikler ise genel çizgiyi temel alan, yakın somut sorunları çözmeyi amaçlayan parti politikası ve mücadelenin biçim ve yöntemleri anlamına gelir. Strateji ve taktikler karşılıklı etkileşime içindedir. Lenin genellikle onların sınırını çizmez; "politik çizgi", "politika" terimlerini kullanır.

Sosyalizmin ve sosyalist devrimin zaferi için politik stratejiyi saptamakta aşağıdaki ana sorunların gözönünde tutulması gerekir:

- Tarihsel gelişmenin belirli bir aşamasındaki işçi sınıfı mücadelesinin ana amacının gösterilmesi;
- Ana düşmanın saptanması ve bütün güçlerin, onun direncini kırabilme ve onu yenilemek için birleştirilmesi, toplumdaki kararsız kesimlere ve ara tabakalara karşı tutumun belirlenmesi;
- Proletaryanın müttefiklerinin ve bu müttefikleri işçi sınıfı çevresinde toplama yollarının saptanması.

Komünist strateji ve taktiklerin teorik temeli, Marksizm-Leninizm öğretisidir. İlerici devrimci bir kuruma sahip olmadan, toplumsal gelişmenin nesnel yasalarını yeterince kavramadan ve bu gelişmenin eğilimlerini anlamadan, partinin siyasal çizgisini doğru olarak belirlemenin ve kitlelerin mücadelesini başarıyla yönetmenin olanağı yoktur. Lenin, toplumsal mücadeleyle birlikte yaratıcı biçimde geliştirilen ve tarihsel gelişmenin yasalarını doğru olarak yansıtan bilimsel bir teorinin, devrimci eylemleri yönetmede gerekli olduğunu tekrar tekrar belirtmiştir.

Marksizm-Leninizm'in bütün temel ilkeleri, Komünist strateji ve taktiklerle doğrudan ilişkilidir. Bu ilkelerin başlıcaları, tarihte halk kitlelerinin öncü rolü ve öteki emekçi sınıflar ve halk kesimleri ile ittifak halinde kapitalizmin

üstesinden gelme ve yeni bir toplum kurma yeteneğine sahip çağımızın en önemli toplumsal gücü olan işçi sınıfının tarihsel görevine ilişkindir. Lenin, "Marks'ın öğretisi - sindeki en önemli şey, sosyalist toplumun kurucusu olarak proletaryanın tarihsel görevini ortaya koymasındır." diye yazıyor. (23)

Günümüzde burjuva düşünceleri, kapitalist ülkelerdeki son sosyo-ekonomik değişiklikleri temel alarak, geçmişte çok kez yaptıkları gibi, işçi sınıfının burjuva toplumuyla "kaynaştığını" ve artık köklü değişiklikler yapma isteğinden "vazgeçtiğini" ileri sürüyorlar. İşçi sınıfının "yozlaştığı" ve kapitalizmle "uzlaştığı" savını ise hayatın kendisi, sınıf mücadelesinin pratik deneyimi çürütmektedir.

Komünist politika, kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminde proletarya diktatörlüğünün tarihsel kaçınılmazlığı ve gerekliliği ve sosyalizm için mücadelede komünist partisinin öncülüğü konusundaki Marksist-Leninist öğretime dayanır.

Marksizm-Leninizm'in, kurtuluş için yapılan mücadelelerde proletaryanın öncü rolü ve işçi sınıfıyla geniş emekçi halk yığınları arasındaki ittifak konusunda koyduğu ilkeler, Leninist strateji ve taktikler açısından son derece önemlidir. Halkın çeşitli kesimleri, yani emekçi köylüler, zanaatkarlar, küçük iş sahipleri, vs. toplumsal yerleri bakımından proletaryaya yakındırlar. Bu kesimlerin, kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelede, proletarya ile ortak çıkarları vardır. Komünistler, politikalarını, strateji ve taktiklerini belirlerken, hangi sınıf ve toplumsal gurupların sermayeye karşı mücadelede, ne derece kararlı bir biçimde işçi sınıfının yanında yer aldıklarını ve alacaklarını gözönünde tutarlar. Komünist partilerinin politikası, emekçi halkın proleter olmayan kesimlerini kaypaklık ve kararsızlıklarından habildiğince kurtarmaya, bu kesimlerle ittifakı güçlü ve sürekli kılmaya yönelmiştir. İşçi sınıfı bu amaca ulaşmak için, müttefiklerinin güvenini kazanmalı, böylece öncülük görevini onlara gönüllü olarak benimsetmelidir.

Devrimin siyasal ordusunu oluşturmada geniş emekçi yığınlarının işçi sınıfı çevresinde toplanması ve bu yığınların bilinçlendirilmesi iki önemli etkidir. "Sol-Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabında Lenin, "Tüm işçi sınıfının ve geniş kitlelerin doğrudan desteği ya da en azından dostça tarafsızlığı ve düşmandan desteğini çekmesi sağlanmadan, kesin savaşa yalnız işçi sınıfının öncü kesimini sokmanın" yalnızca budalalık değil, aynı zamanda bir cinayet olacağını vurgulamıştır. (24)

Komünist stratejinin önemli bir ilkesi, Marksizm-Leninizmin sosyalist devrim teorisidir. Sosyalist devrimden hemen önce gelen aşamasının emperyalizm olması; emperyalizm zincirinde zayıf halkaların ortaya çıkmasının kaçınılmazlığı ve devrimin önce birkaç ve hatta tek bir ülkede başarı kazanma olasılığı; emperyalizm dönemindeki burjuva-demokratik devrimlerinde proletaryanın hegemonyası ve burjuva-demokratik devrimlerin sosyalist devrime gelişme koşulları; devrimci durum; işçi sınıfının enternasyonal birliğinin gerekliliği; proleter devrimlerinin ulusal kurtuluş hareketiyle bağları konusunda Lenin'in vardığı sonuçlar, Komünist strateji ve taktiklerin teorik temelini oluşturur.

Komünist partilerin politikası, Marksizm-Leninizm temelinde dayandığından ötürü, derin bir bilimselliğe sahiptir. Ve belirli amaçlara yöneliktir.

Ancak devrimci teori, Lenin'in sık sık belirttiği gibi, "yalnızca temeli ve geneli ortaya koyar, hayatı tüm karmaşıklığıyla kapsamaya ancak yaklaşabilir." (25)

Komünistler, politik çizgilerini, varolan tarihsel koşullara, sınıf güçleri arasındaki dengeye, ülkenin özellikleri ve geleneklerine uygun olarak geliştirirler; sürmekte olan durumun bilimsel çözümlenmesinden yola çıkarlar. "Sol Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabında Lenin, strateji ve taktiklerin geliştirilmesinde, sübjektivizme kesinlikle izin verilmeyeceğini, her siyasal

eylemden önce sınıf güçlerinin doğru ve gerçekçi değerlendirilmesinin yapılmasını önemle vurgulamıştır. Lenin diyor ki: "Taktikler bir ülkedeki (ve o ülkeyi çevreleyen ülkelerdeki ve tüm dünya ülkelerindeki) bütün sınıf güçlerinin gerçekçi ve nesnel bir değerlendirilmesine dayandırılmalıdır." (26) Ancak böyle bir yaklaşım, Marksizm-Leninizmin candamarı olan diyalektikle uyuşabilir.

Bundan dolayı Lenin, ulusal koşullar ve geleneklerle Komünist politikanın enternasyonal ilkelerini doğru biçimde birleştirmeye özel bir önem vermiştir. Tutarlı bir komünist politikada, işçi sınıfı hareketinin ortak enternasyonal görevleri çok önemli bir yer tutar. Ancak bu politika ulusal koşullardan etkilenir ve bu koşulları gözönünde bulundurmaya zorundadır.

Doğal olarak, Komünist Partilerinin politikası, ayrıca öznel koşulları, yani, işçi sınıfının örgüt ve politik bilinç düzeyini, emekçi yığınlara mücadelelerinde öncülük etmeye hazır olup olmadığını da gözetmek zorundadır. Lenin, bir ülkede sosyalist devrim için nesnel koşullar olgunlaştığı anda, devrimi yürütebilecek güçlerin buna hemen hazır olduğunun tarihte her zaman görülmediğini belirtmiştir. Bunun çeşitli nedenleri vardır; esas olarak işçi sınıfının reformcu partilerin etkisi altında kalması ve böylece derin bir siyasal bunalım anında, kapitalist ülkelerdeki emekçi halkın sermaye egemenliğini yıkabilmek için yeterli bir birliğe ve hazırlığa sahip olmamasıdır. Bir komünist partisi politikasını geliştirirken, yığınların nabzını iyi ölçmeli ve kesin zafer için savaşıma hazır olup olmadıklarına bakmalıdır.

Lenin, siyasal bilince ulaşmış bütün savaşçıları birleştiren bir Komünist Partisi bir kez kurulunca, yığınların davranışını hesaba katmadan "saldırgan bir politika" güdülmesi gerektiğine inanan çeşitli 'sol' ve 'ultra-sol' görüşlü komünistleri şiddetle eleştirmiştir. Böylesine maceracı bir yaklaşım, işçi sınıfı için genellikle yenilgi demektir. Lenin aynı zamanda, emekçi halkın devrimci eğitiminde ve onları demokrasi, sosyalizm mücadelesine koşmada partinin oynadığı aktif rolün önemini vurgulayarak, partiyi olayların gerisinde kalma eğilimine, yani khvostizm'e karşı uyarmıştır.

Lenin, bir Komünist partisinin politikasında taktik esneklikle ideolojik bütünlüğün birleşmesi gerektiğini öğretmiştir. Bu gereklilik komünistlerin temel stratejik amaçlar için mücadelesi günlük, acil istekler için mücadelesi arasındaki karşılıklı ilişkiden doğar.

Sağ oportünistler ve her çeşit reformist görüşleri savunanlar, 19. yüzyılın sonlarına doğru, politikayı günlük görevlere indirgeme görüntüsü altında, büyük sosyalist ülkeler için mücadeleden vazgeçilmesini ileri sürmeye başladılar. İşte o zaman revizyonizmin kurucusu E. Bernstein, bilinen ilkesini ortaya attı: "Son amaç hiç bir şeydir, eylem herşeydir." Oportünistler, umutlarını önemsiz, günlük eylemlere bağlayarak, işçi sınıfı hareketinin temel, uzun dönemli görevlerinden koştular. Lenin, oportünistlerin tutumunu devrimci amaçlara bir ihanet saymıştır. Çağdaş revizyonistler, kendilerinden öncekiler gibi, küçük ve çoğu zaman söz götürür kazançlar uğruna, işçi sınıfının hayati çıkarlarını azımsar ya da hiçe sayarlar, böylelikle sosyalizm davasına ihanet ederler.

Öte yandan, 'sol' oportünistler, sekterler ve dogmatikler, günlük, sabır isteyen politik çalışmalarını görmezlikten gelir, işçi sınıfının hayati çıkarları için mücadelenin önemini yadsırlar. 'Sol Kanat' takilerin tutumu, gerçekte maceracılıktır ve bu tutum işçi sınıfının en temel amaçlarına ulaşmak için yürüttüğü mücadeleyi baltalar.

Politikalarında ideolojik bütünlüklerini vurgulayan komünist partileri, bütün eylemlerinde işçi sınıfı hareketinin yüce ülkü ve amaçlarını kendilerine kılavuz edinirler. Lenin'in belirttiği gibi, "sağlam marksist ilkelerin ruhuna uygun olarak" (27) proleteryaaya yön verme konusundaki kararlılıklarını gösterirler. Aynı zamanda komünistler politikalarında, emekçi halkın çıkarlarına ilişkin bütün sorunların çözümünde büyük esnekliğe sahiptirler. Lenin diyor ki: "Politika öyle bir bilim ve sanattır ki, gökten inmez lütuf olarak verilmez, proleteryaaya eğer burjuvazinin üstesinden gelmek istiyorsa, hiçbir şekilde burjuva politikacılarından aşağı kalmayan, Kendi proleter 'sınıf politikacıları' nı yetiştirmelidir." (28)

Marksizm-Leninizm, komünist taktiklerinin herhangi bir hareket biçimine bağımlı kılınmayacağını, hangi koşullar altında olursa olsun herhangi bir hareket biçiminin mutlaklaştırılmaması gerektiğini öğretir. Farklı ülkelerde farklı durumlar vardır ve bu durumlar hızla değişebilir; devrimci hareketin yükselme dönemlerini bazan düşme dönemi izleyebilir, sınıf güçleri dengesi sürekli değişme durumundadır; tedrici sosyo-ekonomik gelişme, yerini bazan sıçramalar ve hızlı değişimlere bırakabilir. Bundan dolayı, mücadele biçimlerinde çabuk ve ani değişiklikler yapmayı, hayatın bizzat kendisi zorunlu kılar. Bu mücadele biçimleri, devrimci çalışmadan ve bu çalışmanın gerekliliğinden doğar, pratikte sınanır ve sonra işçi sınıfının donatımı haline gelir.

Son zamanlarda, "sol kanat" dogmatikler, çeşitli mücadele biçimlerini kendi anlayışlarına göre, "devrimci" ve "devrimci olmayan" diye sınıflandırmakta, yalnızca "devrimci", yani keskin mücadele biçimlerini kullanıp, diğer bütün biçimleri reddedenlerin devrimci sayılabileceğini iddia etmektedirler.

Marksizm-Leninizm, böylesine ilkel bir görüşü reddeder. Marksizm-Leninizm, sınıf mücadelesinin evrensel biçimlerinin, yani bütün devrimler için geçerli olabilecek biçimleri ne var olduğunu, ne de var olabileceğini gösterir ve bu pratik deneyimle kanıtlanmıştır. Devrimcilik, bütün koşulları bir yana itip, yalnızca silahlı mücadeleyi benimsemekle ispat edilemez. Koşulların gerektirmediği bir zamanda, silahlı mücadele yürütme girişimleri, kaçınılmaz olarak "devrimci lafazanlığa" ve maceracılığa yol açar ve işçi sınıfı davasına büyük zarar getirebilir.

Lenin, Komünist partilerinin, mücadele biçimlerini seçerken esnek olmalarını, sahip oldukları silahları ustalıkla kullanmalarını ve bir mücadele biçiminden ötekine hızla ve birdenbire geçmeye hazır bulunmalarını öğretmiştir. Lenin, bu konuda şöyle demiştir: "İllegal mücadele biçimlerini legal mücadelenin her biçimiyle birleştirmede yeteneksiz olan devrimciler, gerçekten zavallı devrimcilerdir." (29)

"Sol Kanat Komünizmi-Komünizmin Çocukluk Hastalığı" kitabında tekrar tekrar ortaya atılan bir konu, komünistlerin kitleleri kendi yanına kazanma zorunluluğudur. Bu, halkın davası için başarılı bir mücadele yürütmede canalıcı bir önem taşır. Komünistler, "kitleler nerede ise orada kesinlikle çalışmalıdır" (30) Bu sözler komünist partilerinin çalışmaları için olağanüstü bir önem taşır. Lenin, mücadele biçimlerinin seçimi ve taktiklerin geliştirilmesiyle işçi yığınlarının ve diğer emekçi halkın komünizme kazanılması görevi arasında bağ kurulması gerektiğini söylemiştir. Bu, bir bütün olarak ele alındığında stratejik bir görev niteliği taşır ve sınıf mücadelesinin akışı içinde yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Komünistler, sınıf mücadelesinin, kitlelerin devrimci eğitiminde ve siyasal bilinç düzeylerinin yükseltilmesinde en iyi okul olduğuna inanırlar.

Lenin, bu görüş açısından, "solcular"ın sekterce yanlışlarını, kitleler içinde çalışmayı küçümsemelerini, reformcu sendikaların ve burjuva parlamentolarının çalışmalarına katılmayı kabul etmemelerini, bütün uzlaşmaları, yani komünistler ve öteki siyasal güçler arasında yapılan anlaşmaları reddetmelerini şiddetle eleştirmiştir. Lenin, sekterce tutumun özünde, kitlelere karşı güvensizliğin ve kitlelerle kaynaşmada beceriksizliğin yattığını belirtmiştir.

"Sol Kanat" Komünistleri, kapitalist ülkelerdeki reformcu sendikaların, sağ Sosyal-Demokratlar ve öteki gerici unsurlarca yönetildiğini ileri sürerek, komünistlerin bu sendikalarla hiçbir ilişkisi olmaması gerektiğini savunurlar. Böylesine sözler, ilk bakışta devrimci gözükmektedir. Oysa bu, pratikte komünistlerin, sağ-kanat sosyalist önderlerin yönetimindeki geniş işçi yığınlarına içine alan reformcu sendikaları terketmeleri anlamına gelecektir. Lenin, "solcular"ın bu taktiğini "komünistlerin burjuvaziye yapabilecekleri en büyük hizmetle eşit" (31) tutmuş ve bağışlanmaz bir budalalık olarak nitelendirmiştir. Lenin, komünistleri, işçilerin bulunduğu her sendikada çalışmaya ve işçilere sınıfsal isteklerini gerçekleştirmede ve doğru yolu seçmede yardım etmeye çağırmıştır.

Komünistlerin kitleler arasında yürüttükleri önemli çalışma biçimlerinden biri, parlamento çalışmalarına katılmaktır. "Sol kanat"takiler, burjuva parlamentosunun burjuva iktidarlarının bir aracı olmasından yola çıkarak, bu parlamentonun çalışmalarına katılmanın, oportünizm ve kitleleri kandırma anlamına geleceğini söylemişlerdir. Bu iddiayı kabul etmeyen Lenin, birçok kimsede burjuva parlamentosuna olan güvenin sürdüğünü ve bundan dolayı komünistlerin parlamentoyu, kitleleri eğitmek, gerici politikacıları açığa vurmak, burjuvazinin verdiği sözleri yerine getirmeyerek halkı nasıl aldatıldığını göstermek için kullanmaları gerektiğini anlatmıştır.

Günümüzde işçi hareketinin büyümesi, birçok kapitalist ülkelerde, parlamenter mücadele biçiminin, diğer biçimlerin yanısıra oldukça önemli bir rol oynaması için elverişli koşullar yaratmıştır. Komünist partileri, parlamenter mücadele biçimlerini, ilerici reformları genişletmek için kullanmaya çalışırlar. Bu çabalar ancak, parlamento dışındaki yüzbinlerce, hatta milyonlarca emekçinin desteği sağlanırsa başarı kazanabilir.

Esnek devrimci taktikler, proletaryanın geçici ve hatta kararsız müttefikleri olan güçlerle yaptığı anlaşma ve uzlaşmaları, sosyalizmin yararı için kullanma ustalığını gerektirir. Lenin, 'sol kanat' takilerin bütün uzlaşmaları reddetmesini, sermayeye karşı mücadelenin etkin biçimde örgütlenmesini engellediğinden dolayı, gerçekçi olmamak saymıştır. Lenin, burjuvazinin çöküşünü hızlandırma amacına ilişkin olarak şöyle der: "Gerekli bütün pratik uzlaşmaları, tedbirleri, manevraları, zig-zagları geri çekilişleri, vs.yi gösterme yeteneğini, komünizmin ülküsüne en kesin bağlılıkla birleştirmek gerekir." (32) Lenin, ayrıca, belirli konulardaki uzlaşma ve anlaşmaların, kendi başlarına bir amaç olmadığını özellikle belirtmiştir. Bu uzlaşma ve anlaşmaların amacı, işçi sınıfının halk arasındaki etkinliğini artırmak, emekçi halkın siyasal bilinç düzeyini yükseltmek ve sınıf düşmanları kampını zayıflatmaktır.

Lenin'in 'Sol-Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı' adlı kitabında her yönüyle anlatılan proleter politikasının ilkeleri, yeni tarihsel koşullarda, marksist-leninist partiler tarafından yaratıcı biçimde geliştirilmekte ve zenginleştirilmektedir.

3. B Ö L Ü M

EYLEMDE LENİNİST STRATEJİ VE TAKTİKLER

Ekim Devriminin deneyimi, Marksist-Leninist partilerce yeni tarihsel koşullarda geliştirilmekte ve zenginleştirilmektedir.

Şöyle ki, 1930'larda Komüntern, kapitalist ülkelerdeki komünist hareket için anti-faşist mücadele, halk cephesi ve halk hükümetlerinin kurulması aşamasından geçerek, sosyalist devrime giden yolları saptayan yeni bir strateji geliştirdi. "Sol Kanat Komünizmi ve Komünizmin Çocukluk Hastalığı" adlı kitabında Lenin, batıdaki Komünist partilerinin önüne şu görevi koydu: "Şimdi tüm çaba ve dikkat, bundan sonraki adım üzerinde yoğunlaştırılmalıdır... geçiş biçimlerini, bir başka deyişle, proleter devrimine ulaşma yollarını arama.." (33)

Komünist Enternasyonal ve Komünist partileri, faşizme ve emperyalist gericiliğe karşı yürütülen çetin mücadeleden önemli bir sorun çıkardılar: Yalnızca emperyalist gericilik ve proletarya arasında değil, aynı zamanda emperyalizmi ve faşizmi reddeden ve gittikçe artan ölçüde demokratik değişiklikler isteyen geniş kitlelerle emperyalizm ve faşizm arasındaki çelişkilerin keskinleşmesiyle ortaya çıkan sınıf güçlerinin yeni dengesinden dolayı, faşizmi yenilgiye uğratacak, büyük sermayenin gücünü sınırlandıracak ve böylece sosyalizm için mücadelede daha elverişli koşullar yaratacak anti-faşist genel demokratik mücadelenin örgütlenmesi gereği doğmuştur. Lenin'in öğretisi temeli üzerinde varılan bu sonuç, Komüntern'in 7. Kongresinde (Temmuz-Ağustos 1935) tek bir işçi ve geniş halk cephesi örgütlenmesi konusunda alınan kararlarla onaylandı.

Mücadelenin bu yeni siyasal çizgisi, sosyalist planların geri plana atılması ve uzun süre orada kalması anlamına gelmiyordu. Tersine, birleşik işçi ve halk cephesi, kitleleri devrimci mücadeleye daha çabuk çekecek ve onları sosyalist amaçlar için mücadeleye itecekti. Bundan dolayı kapitalist ülkelerdeki devrimci hareketin yeni stratejisi, anti-faşist ve genel demokratik mücadele yoluyla, halk cephesi yoluyla, sosyalist devrimin koşullarını yaratacak demokrasinin zaferine doğru ilerleme demektir. Savaşın sonra halk demokratik devrimlerinin birçok ülkedeki zaferi, bu stratejinin doğruluğunu gösteren parlak örneklerdir.

Komünist ve İşçi Partileri'nin 1960'daki Moskova Toplantısı Bildirisinde şöyle deniliyor: "Çağımız, Büyük Ekim Sosyalist Devriminin başlattığı ana içeriği kapitalizmden sosyalizme geçiş olan çağdır, iki karşıt toplumsal düzen arasındaki mücade-

le, sosyalist devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleri, emperyalizmin çökme, sömürgeci-
liğin yokolma, daha çok sayıda halkın sosyalist yola geçişi, sosyalizm ve komünizmin
dünya çapında zaferi çağıdır." (34)

Çağımızın içerik ve eğiliminin, Leninist yöntem bilim temeli üzerin-
de varılan bu bilimsel tanımı, dünya komünist, işçi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin
doğru yönelimi için büyük önem taşır. Bu tanım dünyada sosyalizm ile kapitalizm arasın-
daki güçler dengesini doğru olarak anlatır, güçler dengesindeki değişmelerin sosyaliz-
min yararına olduğunu belirtir ve bugünkü dünyada ana çelişkinin, iki karşıt toplumsal
düzenin mücadelesinde yansıyan kapitalizmle sosyalizm arasında olduğunu vurgular.

Bu tanım, dünya devrimci sürecinin bütün karmaşıklıklarını ortaya
koyarak ve bu süreçte birbirini karşılıklı etkinleyen üç ana gücü göstererek, dünya dev-
rimci sürecini bir bütün olarak kapsar; proletaryanın tek başına yürüttüğü 'saf' bir
sosyalist devrim gibi doktriner teorilerin saçmalığı konusunda Lenin'in görüşünü içe-
rir; işçi sınıfının mücadelesi ile emperyalizme karşı bütün devrimci ve demokratik ha-
reketleri, ulusal kurtuluş hareketlerini tek bir devrimci sel halinde birleştirme zorun-
luğu üzerinde durur. 1957 ve 1960 Moskova Toplantısı Belgeleri, aynı zamanda, dünya dev-
rimci sürecinde yer alan çeşitli grupların önemini küçültmeden, onların eşitlik ve ege-
menliğini zedelemeyen, modern çağın temel gücünün uluslararası işçi sınıfı ve onun ya-
rattığı dünya sosyalist sistemi olduğunu vurgular. Tek bir dünya devrimci sürecindeki
bu stratejik bağın gösterilmesinin, işçi sınıfı partilerinin doğru siyasal çizgiyi ge-
liştirmeleri, sermayeye karşı savaşı güçler arasındaki dengeyi doğru değerlendirmeli-
ri bakımından çok özel bir önemi vardır.

Lenin, komünist hareketin genel çizgisini belirlerken, tarihsel ça-
ğın temel özellik ve eğilimlerinin değerlendirilmesinden hareket etmenin gerekliliğini
öğretmiştir. Özü barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm için savaşa kararlı-
lık olan 1957 ve 1960 Moskova Toplantıları Belgeleri, uluslararası işçi sınıfı ve kur-
tuluş hareketinin yeni deneyimini özetlemektedir. (35) Bu belgeler, yaratıcı Marksizm-
Leninizm ve proleter enternasyonalizmi ilkelerinin önemli bir zaferidir. Ve kardeş par-
tiler arasındaki işbirliği sonunda ortaya çıkmıştır.

Uluslararası komünist hareketin stratejik çizgisinin temel ilkeleri
nelerdir?

Komünist ve İşçi partileri, günümüzde emperyalizme karşı savaşı ve
tek bir cephe oluşturan üç ana gücün varlığı gerçeğinden hareket ederler. Sosyalist sis-
tem halkları, kapitalist sistem proletaryasının sınıf mücadelesi, ezilen halkların ulu-
sal kurtuluş hareketi ve bunların yanısıra tekeller ve gericiliğin egemenliğine karşı,
tüm öteki toplumsal gurupların genel demokratik eylemleri, anti-emperyalist mücadelenin
en önünde yürüyen, uluslararası proletarya ve onun yarattığı dünya sosyalist devletler
topluluğudur.

Yeni toplumsal sistemin doğuşu ve onun ekonomi ve savunma alanında-
ki gücünün sürekli büyümesi, dünya güçler dengesinde; emperyalizm ve gericiliği zayıfla-
tan ve dünya çapında sosyalist devrimin zaferi için savaşımların maddi, politik ve ide-
olojik durumlarını güçlendiren değişikliklerde belirleyici etkenlerden birini oluşturur.

Uluslararası Komünist hareketin birlikte geliştirilen genel çizgisi,
sosyalist devrimin bir entrika ya da aktif bir devrimciler gurubunun yaptığı bir darbe
olmayıp, Marksist-Leninist partininin kılavuzluğunda milyonların yürüttüğü ve başında iş-
çi sınıfının bulunduğu bir hareket, bir mücadele olduğunu bir kez daha göstermiştir.
Bir dış güç tarafından devrimi "mahmuzlama" teorisinin Marksizm-Leninizm'le hiçbir or-
tak yanı yoktur. Bir toplumsal devrim, ülke içindeki sınıf çelişkilerinin keskinleşme-
sinin, ülke çapında bir bunalımın halkın hoşnutsuzluğunun mantiki bir sonucudur; kitle-
lerin sömürücüleri devirmek için kararlı eylemlere geçmeye hazır olması ve kendi siya-
sal iktidarını kurması demektir. Sosyalist devrimin zaferinden sonra, bu devrimi başara-
mada kullanılan biçim ve yöntemler ne olursa olsun, proletarya diktatörlüğü kurulmuş ol-
dur. İşçi sınıfı ve onun öncüsü, iktidarı elde etmek için bütün olanakları sonuna dek
kullanmalı, burjuvazi çetin bir direnmeye geçip, onu en ağır şiddet yöntemleri kullan-
maya zorlarsa, buna da mutlak surette hazır olmalıdır.

Genel demokratik mücadele, sosyalizm için mücadelenin ayrılmaz bir
parçasıdır. Komünistler, emekçi halkın daha geniş demokratik hakları için çalışırken,
Lenin'in şu yönergesinden yolar çıkarlar: "Ana şeyi (sosyalist devrim) gözden kaybetme
onu en başa koy...; tüm demokratik istekleri ileri sür, ama bunları ana şeye bağımlı

olarak, ona eş güdümlü olarak ileri sür... Kısmi birşey için mücadeleyle de başlasa, ana şey için mücadelenin parlayabileceğini hatırdı tut." (36) Dahası, emekçi halkın ekonomik mücadelesi, devlet tekelci kapitalizmi koşullarında objektif olarak siyasal bir nitelik kazanır, çünkü proletaryanın ekonomik alandaki doğrudan düşmanı, yalnızca tek tek iş adamları ve onların şirketleri değil, burjuva devletin kendisidir.

Komünist hareketin genel çizgisi, sosyalist ülkeler arasında yakın kardeşçe işbirliğini, bütün partilerin, dünya komünist hareketinin, kurtuluş ve devrim hareketinin bütün müfrezelerinin birlik ve bütünlüğünü güçlendirmek için sürekli çabalarını ve partilerarası ilişkiler ve parti hayatının Leninist ilke ve kurallarına yürekten bağlılığı ön görür. Bunlar olmadan, Marksist-Leninist partilerin karşı karşıya buldukları tarihsel görevler başarıyla yerine getirilemez.

Bunlar, dünya komünistleri tarafından, Leninist strateji ve taktik ilkeler temeli üzerinde geliştirilen, enternasyonal komünist hareketin bugünkü aşamadaki genel çizgisinin ana ilkeleridir.

- 0 -

(1)	V.İ.Lenin		Toplu Eserler	C.31 s.148
(2)	"		"	C.31 s.148
(3)	"		"	C.30 s.257
(4)	Pravda		18 Mayıs 196	
(5)	V.İ.Lenin		Toplu Eserler	C.12 s.282-233
(6)	"		"	C. 9 s.19
(7)	"		"	C.31 s.95-96
(8)	Stolipin		1906-1911 arası Çarlık Rusyası Başbakan ve İçişleri Bakanı. Stolipin adı bu dönemin gerici terörüyle özdeşleşmiştir.	
(9)	V.İ.Lenin		Toplu Eserler	C.31 s.96
(10)	"		"	C. 9 s.153
(11)	"		"	C.15 s.187
(12)	"		"	C.32 s.313
(13)	"		"	C.31 s.50
(14)	"		"	C.31 s.53
(15)	"		"	C.31 s.55
(16)	"		"	C.31 s.60-61
(17)	"		"	C.31 s.116
(18)	"		"	C.31 s.70
(19)	"		"	C.31 s.77
(20)	"		"	C.28 s.67
(21)	"		"	C.31 s.74-75
(22)	"		"	C.31 s.74
(23)	"		"	C.18 s.582
(24)	"		"	C.31 s.92-93
(25)	"		"	C.24 s.45
(26)	"		"	C.31 s.63
(27)	"		"	C. 9 s.19
(28)	"		"	C.31 s.80
(29)	"		"	C.31 s.96-97
(30)	"		"	C.31 s.53
(31)	"		"	C.31 s.52
(32)	"		"	C.31 s.95
(33)	"		"	C.31 s.92
(34)	Barış, Demokrasi ve Sosyalizm İçin Mücadelenin Program Belgeleri			
(35)	Bu belgelerde Çin Komünist Partisi'nin de imzası vardır.			